

SANTJAGO CEĻŠ

PLĀKSTERIS

PĒDĀM UN SIRDIJ

ZANE ENIŅA

SANTJAGO CEĻŠ

PLĀKSTERIS

PĒDĀM UN SIRDIJ

821.174-992
En 001

Lindas Kraules vāka dizains
Zanes Eniņas fotogrāfijas

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.1 pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Teksts, Zane Eniņa, 2022

© Fotogrāfijas, Zane Eniņa, 2022

© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2022

ISBN 978-9934-31-407-0

Ceļš uz Santjago ceļu

Santjago ceļa (*Camino de Santiago*) maģiju uz savas ādas izbaudījuši daudzi, noejot isāku vai garāku ceļa posmu. Ja nav gājuši paši, zina kādu, kurš tajā ir devies. Katrā ziņā ir dzirdējuši par šī ceļa eksistenci. Pavisam cita situācija bija 21. gadsimta sākumā, kad tikai retais atpazina šo vārdu savienojumu un reti kurš latvietis bija šo ceļu mērojis.

Man par Santjago ceļu pastāstīja draudzene un bijusi kolēģe Guna Bazone. Toreiz tas man šķita kaut kāda teorētiska vieta, kas pastāv, bet uz mani īpaši neattiecas. Ik pa laikam prātā ieskanējās doma, ka kādreiz varētu šo ceļu arī noiet, bet tālāk par manām smadzenēm doma netika.

Tad piepeši pie manis sāka nonākt grāmatas par šo tēmu. Darbā izdomājām ieviest nelielu bibliotēku – grāmatu maiņas punktu, uz kuru kāds kolēģis atnesa Paulu Koelju grāmatu, ko nebiju lasījusi. Tās nosaukums bija “Burvja piezīmes” – grāmata par Santjago ceļu. Man nebija pat nojausmas, ka Koelju gājis šo ceļu un vēl arī sarakstījis par to grāmatu, kas manāmi cēlusi ceļa atpazīstamību un attiecīgi arī apmeklētību. Gājis, nevis nogājis. Arī pats autors ir atzinis šo ironisko sakritību: neilgi pirms tūkstošgades beigām vispazīstamāko tekstu par Ceļu uzrakstījis cilvēks, kurš nekad līdz galam to nav veicis.

Otra grāmata, kas uz mani paskatījās kādā grāmatnīcā, bija vācu humorista Hapes Kerkelinga ceļojuma apraksts “Kādu laiku būšu prom”, kurā viņš vaļsirdīgi izklāsta savus piedzīvojumus, ejot Santjago ceļu. Jāteic, ka šo grāmatu no sirds iesaku – lielisks humors un pašironija tajā dzirkstīt dzirkstī.

Lēnām doma par Santjago ceļa iešanu sāka iegūt konkrētākas aprises, biju pat sarunājusi divas ceļabiedrenes. Ar vienu no viņām, augstāk minēto draudzeni Gunu, veicām dažus treniņa gājienus, no kuriem episkākais bija 42 km garais ceļš no Vaides līdz Miķeļbācai gar jūras krastu. Visā dienas gaitā sastapām piecus cilvēkus, no kuriem viens bija mūsu kopīgais kolēģis. Šajā gājienā Guna man mācīja

iešanas ritmu – 50 minūtes ejam, 10 atpūšamies. Sākumā negribējās atpūsties, pēc tam negribējās celties. Kaut kā notenterējām līdz galam. Aizsteidzoties notikumiem pa priekšu, varu atklāt, ka Santjago ceļā tomēr devos viena. Draudzenes ir lieliskas, bet Kosmoss sakārtoja tā, lai es ar šo ceļu satiktos 1:1, kā patiesībā arī biju vēlējusies.

2011. gadā uzstādīju pavisam konkrētu mērķi – tā vai citādi iešu pa Santjago ceļu 2012. gada rudenī. Sākumā aiziešu no darba, tad nosoļošu ceļu, pēc tam ceļošu pa pasauli – tāds bija sākotnējais plāns. Šī iemesla dēļ sāku mācīties spāņu valodu. Nepilnu gadu, divas reizes nedēļā, pēc darba pārgurumā traucos uz Rīgas centru un kalu briesmīgo spāņu gramatiku un salīdzinoši vieglo sarunvalodu.

2012. gada maijā ne bez grūtībām nokārtoju eksāmenus un saņēmu diplomu par divu spāņu valodas līmeņu apguvi. Ap to pašu laiku arī darbavietai paziņoju, ka zudīšu tālēs zilajās. Tāpat pamanīju, ka Santjago ceļā jau devušies divi latvieši – Ulrika un Dāvis Plotnieki, kuri aprakstīja pieredzēto savā blogā. Katru darba dienu sāku, izlasot, kā abiem klājas, un sapņojot, kā to darīšu es.

Bet liktenim labpatikās, ka iešanas treniņu vietā tiku nolikta uz lāpstīnām – pāris mēnešu “atdzist” slimnīcā un pārdomāt dzīves jēgu tur. Neko dižu neizdomāju – no darba aizgāju tik un tā. Un taisnā ceļā aiztraucos uz nākamo valsti, kas bija iecerēta pēc Santjago ceļa, – ASV. 2013. gada pavasarī biju gatava Santjago ceļam. Nē, faktiski nebiju gatava – ne fiziski, ne garīgi. Tikko atgriezusies no ceļojuma pa Āziju un Austrāliju, lidoju uz Spāniju, lai dotos pretī nezināmajam.

Meitene, kas vienmēr raksta

Franču ceļš

LATVIJAS SV. JĒKARA CEĻA ASOCIĀCIJA
 Svētā Jēkaba ceļa galamērķis ir apustulāja Jēkaba apustuļa Santiago bazilika /
 The Tomb of the Apostle of the Cathedral of Santiago goal of Pilgrimage of St. James

Lare
 Vārds / Name
Enīna
 Uzvārds / Surname
Jača

LŪGŠANA
 Lai maģi šur tavu pieri liekas līks. Lai līga vīma
 atpazīstina tavu garu. Lai saulstari padara gaišāku tavu
 sirdi. Lai dienas nastas nogūstas un tevī viegli
 Dievs tevī ietin savus mīlestības apmaņus.

Datums un zīmogs / Date and stamp

04.06.2012

Datums un zīmogs / Date and stamp

CERTIFICACIÓN DE PASO (sellos)
 DEBERÁ FIGURAR EL SELLO DE CADA LOCALIDAD (AL MENOS 2 POR DÍA)
 CON LA FECHA, para acreditar su paso

18.09.18

CERTIFICACIÓN DE PASO (sellos)
 DEBERÁ FIGURAR EL SELLO DE CADA LOCALIDAD (AL MENOS 2 POR DÍA)
 CON LA FECHA, para acreditar su paso

25.08.2012

El Cantu
 Albergue Paraiso
 Calle Lamiñán, 507
 Colombres 33550 • Asturias
 985 41 20 75 • 609 32 81 14
 e-mail: cantu@netcom.es

25-9-18

Pour obtenir à Saint-Jacques de Compostelle "LA COMPOSTELLA", faites tamponner à chaque étape.

DATE ET CACHET DE LA HALTE
 FIRMAS Y SELLOS

13.04.19

DATE ET CACHET DE LA HALTE
 FIRMAS Y SELLOS

17/4/2013

C.I.F.: B 52576515
 www.burcampibadesola.es
 info@burcampibadesola.es
 619 327 020

Barselooonaaaaa!

Esmu ieradusies Rīgas lidostā neparasti laicīgi. Tā kā vēders burkšķ, nolemju apciemot dzimto “Lido”. Stāvu pie letes un domāju – ko Spānijā gribēšu tādu, ko tur nebūs iespējams dabūt. Izvēle krīt par labu soļankai un maizes zupai. Paēdusi dodos lidmašīnas virzienā. Nu jau esmu nonākusi līdz stadijai, ka vienīgais lidojuma apliecinājums ir manā telefonā – QR kods un elektroniska iekāpšanas karte. Viss strādā.

Paceļoties gaisā, apceru savu situāciju. Vislielākās bažas ir par manām fiziskajām spējām. No vienas puses, esmu gana braša gājēja, ja vien ceļš vijas pa horizontālu virsmu. Ar savām plaušu veselības ķibelēm faktiski neesmu spējīga nekur uzkāpt. Pat bez somas. Un tagad, nezinot, vai būs iespēja somu aiztransportēt uz nākamo vietu bez manis, esmu bažīga. Bet, no otras puses, atgriežoties no citas pasaules malas, gājiens pa Santjago ceļu Spānijā (Eiropā) man šķiet gandrīz kā pastaiga tepat mājās. Gaisa temperatūra tur ir tāda, ka gluži nosalt nevar, un vai nu tā būs, ka spāņi ļaus man klusi zem egles tēlot Cibīņu. Līdzšinējos ceļojumos man gana labi noderējusi spēja paļauties, tad nu, arī šajā ceļā dodoties, neatliek nekas cits kā ļauties un uzticēties.

Vienu varu apsolīt – baigo varoni netēlošu. Ja būs par traku, stopēšu mašīnas, braukšu ar autobusu vai pūtīšos pāris dienu vienā vietā. Un, ja būs galīgā dimbā, braukšu mājās. Nekādu zvērestu, ka Santjago ceļu noiešu, nevienam neesmu devusi.

Bet, ja viss ritēs labi, esmu iztēlojusies šo pasākumu tā. Ceļš ir plus mīnus 800 km garš. Gribētu dienā noiет vidēji 20 km, attiecīgi pavadot ceļā 40 dienas. Un šīs 40 dienas uzvesties pavisam godīgi – nedzert, nepīpēt, meitas nemīlēt. Un kārtīgi jogot (ko neesmu darījusi labu laiku). Es ceru, ka šis nav tas gadījums, kad ar labiem nodomiem ceļš uz elli ir bruģēts, un jau pēc nedēļas neatradīsiet mani sēžam kādā piemīlīgā spāņu krodziņā jautrā kompānijā, tukšojot otro *Rioja* sarkanvīna pudeli. Jāatzīst, ka sevi labāk atpazīstu šādā situācijā. Arī

tēriņus gribu krietni ierobežot – esmu iedomājusies, ka iztikšu ar 20 eiro dienā. Vai tas būs reāli, nezinu.

Šobrīd lidoju uz Barselonu, kur padzīvošos dažas dienas. No turienes ar sauszemes transportu plānoju nonākt ceļa sākumpunktā, pilsētā, kuras nosaukumu pirms katras pieminēšanas reizes paskatos lapiņā (momentu, draugi), – Senžanpjedeporā! Mans Barselonas namatēvs, 62 gadus vecais spānis Fēlikss Santjago ceļu ir nogājis trīs reizes, bet vienmēr mērojis īsāku posmu. Šorīt viņš man atsūtīja ziņu, ka priecājas dot pajumti Svētā Jēkaba ceļa gājējam, svētceļniekam. Esmu tā nosaukta pirmo reizi dzīvē un jūtos neparasti.

Air Baltic lidmašīna pēc drusku vairāk nekā trim stundām nolaižas Barselonas lidostā. Autobusā uz pilsētu vēl draudzīgi uzsitam klaču ar kādas Latvijas reklāmas aģentūras bosu, tad jau esam klāt, un es dodos pie sava namatēva.

Īpaši nebiju iedziļinājusies, kur būs mana nakšņošanas vieta, bet tagad apjaušu, ka man ir diezgan nospīdējis, jo tā atrodas pašā pilsētas centrā. Priecīgi soļoju pa vienu no centrālajām Barselonas ielām un jūtu, ka man ļoti patik šī pilsēta. Pirms gadiem trim, kad viesojos šeit pirmo reizi, tā nebija. Kaut kas ir mainījies (domāju, ka manī, nevis pilsētā), un tagad ir pavisam citādas izjūtas.

Nonākusi galā, konstatēju, ka mana naktsmītne ir tieši kaimiņos vienam no Gaudi meistardarbiem – *Casa Milà*. Uzbraucu līdz pēdējam stāvam un zvanu pie durvīm. Tās atver simpātisks, sirms kungs – mans namatēvs Fēlikss. Šis dzīvoklis ir katra kaučsērfera (cilvēka, kas platformā couchsurfing.org rezervējis nakšņošanu bez maksas uz dīvāna) sapnis. Man ir sava istaba ar gultu, kā arī varu izmantot pārējās mājas labumus – viesistabu, virtuvi, milzīgu jumta terasi. Te ir zibenīgs *Wi-Fi*. Un divi kaķi, ko sabužināt. Nemaz nerunājot par brīnišķīgu velosipēdu, kas arī ir manā rīcībā. Un dzīvokļa atslēgas – varu nākt un iet, kad gribu.

Fēlikss ir advokāts, šķīries trīs bērnu tēvs un trīs mazbērnu vec-tēvs. Jau minēju, ka viņš mērojis Santjago ceļu trīsreiz – vienreiz viens pats, vienreiz ar bērniem, kad viņi bijuši relatīvi mazi, vienreiz ar velosipēdu. Pasaulē nav līdzīgas pieredzes, viņš apgalvo un sāk pārbaudīt manu ekipējumu. Konstatējis, ka manā rīcībā nav iešanas nūju, piedāvā tās. Vēl viņš nokrauj man priekšā kaudzi ar informācijas

materiāliem par Santjago ceļu – grāmatas, kartes, žurnālus. Un pats aizskrien uz tikšanos ar draugiem un pēc tam uz kino. No piedāvājuma doties līdzī atsakos. Esmu sarunājusi aiziet vakariņās ar kolēģes Zandas Avotiņas mammu Anitu, māsu Elīnu un viņas puisi Antuānu.

Vakariņu vieta atrodas pavisam netālu no manām “mājām”. Piemīļīgajā restorāniņā iesākumā esam vieni paši – spāņi spēlē futbolu. Tas nozīmē, ka viņi neatrodas tādās vietās, kur nav televizora. Čalojam, ieturam gardas vakariņas, malkojam vīnu – īsāk sakot, pavadām lielisku vakaru. Gulēt aizeju, cerot piecelties rīt no rīta “uz saullēktu”.

* * *

Tavu brīnumu – to arī izdaru. Minos ar velosipēdu pa vēl pustukšajām Barselonas ielām jūras virzienā – zinu, ka saule lēks tur. Vējš svilpo gar ausīm, ielu malās pilsēta lēnām mostas: tiek cepti kruasāni, brūvēta kafija un slaucīti trotuāri. Debesīs savilkta saullēkta krāsainās strīpas. Daži ļaudis dodas uz darbu, citi nāk no kroga. Pēdējie man pa gabalu spāniski sauc, ka rītdien apsot visu (lai kas tas arī būtu), bet šodien ne. Man ir aizdomas, ka viņu rītdiena ir mana šodiena.

Kad beidzot nonāku pie ūdensklaja, saule jau ir pakāpusies dažus metrus virs horizonta. Bet tāpat ir skaisti. Viens skaistums ir debesu krāsu spēlēs, otrs – rīta gaismas apspīdētajos apkārtnes objektos: ēkās, kokos, kuģos. Brīdi pabraucos gar ūdensmalu, tad minos uz centrālo staciju. Noskaidroju, kā var nokļūt uz Pamplonu – pilsētu, kas atrodas netālu no Santjago ceļa sākuma, – un nopērku autobusa biļeti uz rītdienas 7.30. Nokļūšana Pamplonā ar autobusu ir teju trīs reizes lētāka nekā ar vilcienu. Pulkstenis ir tikai desmit no rīta, bet es jau esmu paveikusi dienas “obligāto programmu”.

Nolemju, ka ir gana agrs un varu aizdoties uz netālo Montseratas klosteri. Pasītu draugu – velosipēdu – padusē, un abi kāpjām vilcienā. Pēc pusotras stundas kratīšanās ierodamies mazā pilsētiņā – vēl neliels gabaliņš jābrauc ar vagoniņu, kas uzved augšā kalnos, un tad esam klosterī. Tajā čum un mudž no ļaudīm, tāpēc dodos kalnos (Elīna stāstīja, ka pastaiga pa tiem esot daudz iespaidīgāka nekā klosteris).

Lai arī uz augšu brauc funikulieris, kāpjām kājām. Un nez kāda suņa pēc stumju līdzī velosipēdu. Sākumā ceļš augšup vijas diezgan lēzeni, bet tad vietām kļūst visai stāvs. Kad, sviedriem noplūdusi un

elsodama, stāvu krūma pavēnī, redzu no kalna nākam kādu pāri, kas, veroties manā virzienā, izmet frāzi latviešu valodā – dulla un vēl ar riteni. “Vai ne?” es viņiem smaidot saku. Uzzinājusi no tautiešiem, ka ceļš tālāk ir vēl stāvāks, piesienu savu “zirgu” pie koka un uz priekšu dodos viena.

Pēc visādu kāpņu, stāvu un akmeņainu nogāžu pievārēšanas esmu kalna galā, kur kādreiz slējies Magdalēnas klosteris. Kā parasti – brīnišķīgos dabasskatus, kas paveras no kalnu korēm, nevar ne īsti aprakstīt, ne nofotografēt.

Gana skatījusi dabas varenumu, raušos atkal lejā. Sirds ir mazliet nemierīga par velosipēdu. Saprotu: ja kāds vēlēties to nozagt, tas būs izdarāms vieglāk par vieglu, jo zars, pie kura ritenis pieslēgts, ir viegli nolaužams. Tomēr ļaujies, ka šādā svētā vietā tas nenotiks un diez vai velozagliem tieši šodien būs sakārojies kāpt kalnā un lūgt grēku piedošanu. Atviegloti uzelpoju, kad ieraugu savu “draugu” turpat, kur to pametu. Lēnā garā abi dudinām lejā no lielā kalna, un es ceru, ka kaut kas vēl būs palicis pāri no bremžu gumijām, kad nonāksim galā.

Lejā mēs tiekam, un es priecīgi uzpildu ūdens pudeli no ceļmalas pumpja un kārtīgi padzeros. Kāda spāņu kundze man jautā, vai ūdens ir dzerams, un es pilnā pārliecībā to apstiprinu. Pēc tam sāku domāt, ka patiesībā jau to tā īsti nezinu. Varu tikai cerēt, ka kundze nākamo dienu nepavadīja, sēžot uz lielā, baltā un veltot man zināmu spāņu leksiku.

Tikusi atpakaļ pie Montseratas klostera, sākumā maldīgi nospriežu, ka tas ir slēgts, – laukums, kas pirmīt bija kā nosēts ar tūristiem, tagad ir kā izmiris. Tomēr nolemju par to pārliecināties, un izrādās, ka viss ir vaļā. Izstaigāju klosteri, aprunājos ar Melno Dievmāti, aizdedzu sveci labam ceļam un dodos tālāk.

Lai gan bremzēm ir liela slodze, lejup līdz pilsētiņai nonāku nevis ar funikulieri, bet gan ar velosipēdu. Pie klostera dārza vārtiem ieraugu pirmo dzelteno bultu un norādi, ka šeit iet Santjago ceļš. “Vēl ne, vēl ne,” saku ceļam un ripinos lejup. Tā gribas atlaist bremzes un traukties ātrāk, bet saprāts ņem virsroku un bremzes faktiski neatlaižu ne sekundi. Skati ir brīnišķīgi, pēcpusdienas saule zeltī kalnus, klintis un senās ēkas siltos toņos, acis priecē dzeltenas puķes, un degunu kņudina intensīvas man nezināmu augu smaržas. Nonākot pilsētiņā, uz mirkli pazaudēju stacijas norādes un aizripinos pa kalnu uz leju.

Sapratusi, ka civilizācija beidzas, bubinot stumjos atpakaļ, līdz atkal nonāku uz pareizā ceļa. Vēl ir laiks ašai kafijai, bagetei, un tad jau klāt ir vilciens uz Barselonu.

Nogurusi atgriežos apartamentos un īsumā ieskicēju Fēlikssam pieredzēto. Uzzinājis, kur esmu izvizinājusi viņa velosipēdu, Fēlikss nogroza galvu un prasa, vai es zinot, ka tas ir pilsētas ritenis. Saku, ka zinu gan, un drošības pēc nepieminu faktu, ka esmu ar to nostūrējusi lejup no augstā Montseratas kalna.

Tad Fēlikss turpina mana ceļa ekipējuma pārbaudi. Zābakus, vēj-jaku un dzeramā ūdens sistēmu viņš atzīst par labu esam, bet nokritizē manu mugursomu, aizsardzības līdzekļus pret lietu un vēl šo to. Rezultātā man tiek piedāvāts teju pilns profesionālā ekipējuma klāsts, un es varu izvēlēties visu, kā man trūkst. Pēc pārdomām aizņemos no Fēliksa lietusmēteli, mazo mugursomu, iešanas nūjas un kartes. Visu mantību nosūtīšu viņam atpakaļ pa pastu no galamērķa. Ilgi strīdamies par smalku Šveices nazi, ko es svara dēļ negribu ņemt. Fēlikss uzskata, ka es bez tā neiztikšu, un lepmi demonstrē visus tā labumus: nazi, konservu attaisāmo, ierīci cigāru nogriešanai. “Nu, kur tu liksies bez ierīces cigāru nogriešanai?” Fēlikss nopietnu seju jautā. Uzzinājis, ka neplānoju nedz pīpēt, nedz dzert vīnu, viņš paskatās uz mani un novelk: “*C'mooooon.*”

Pabeidzis manu “noekipēšanas” darbu, Fēlikss aizdodas uz kulinārijas vakaru kungiem, bet es aizminos līdz Elīnas mājai, lai atdotu savu izbrāķēto jaku nogādei atpakaļ uz Latviju. Vēl mazliet pastudēju literatūru par Santjago ceļu un tad liekos uz auss. Fēlikss apgalvo, ka līdz stacijai mani aizvedīs septiņās minūtēs, sarunājam izbaukt 7.10. Es drošības pēc uzlieku pulksteni uz 6.30, lai varētu mierīgi ieiet dušā, sakrāmēt somu un bez stresa uzsākt ceļu.

Vēl mazliet Barselona, tad – uz Pamplonu

Pieceļos, kā paredzēts, – 6.30. Nomazgājos, sakrāmēju somu un esmu jau teju gatava doties prom, kad no virtuves puses sauc Fēlikss: “Autobusā neviens tev ēst nedos, nāc brokastīs.” Virtuvē ir uzklāts

galds ar svaigi spiestu apelsīnu sulu, tēju un manām “mīļajām” tostermaizēm ar apelsīnu ievārījumu (salda garša brokastīs man šķiet kaut kas nepiedienīgs). Bet, tā kā ievārījums ir pašgatavots, šoreiz man brokastis iet pie dūšas tīri labi. Paēduši ejam lejā, kāpjām uz skūtera un braucām uz staciju. Iekļūstam dažā labā korķī, kā jau darbdienas rītā. Es smeļoties saku Fēlikssam, ka jūtos kā Indonēzijā. Autobusa atiešanas laiks tuvojas, bet stacija – ne. Fēlikss, kā uzminēdams, ko domāju, nosaka: “mierīņš”, jo mēs esam Spānijā. Šeit neviens autobuss neatejot laikā. Es atbildu Fēlikssam: ja viņam nebūs taisnība, mēs dzīsimies ar moci pakaļ autobusam, līdz to panāksim.

Beidzot ienesamies stacijā un ejam pie biļešu lodziņa vaicāt, kurš no autobusiem kursē uz Pamplonu. Sieviete lodziņā ar mierpilnu sejas izteiksmi pagriežas, paskatās uz sienas pulksteni aiz viņas, kurš rāda divas minūtes pāri pusastotņiem, un nosvērti paziņo, ka autobuss ir aizgājis pirms divām minūtēm. Fēlikss jautā, kur ir nākamā autobusa pietura. Sievietes atbilde man neko neizsaka, bet, spriežot pēc Fēliksa lietoto lamuvārdu klāsta, – tālu.

Izrādās, ka nākamā pietura ir pēc 300 kilometriem. Neko darīt, nopērku biļeti uz autobusu, kas atiet trijos dienā. Fēlikss par katru cenu grib maksāt, bet to gan es viņam neļauju. Fēlikss ir šausmīgi nelaimīgs un jūtas vainīgs. Savukārt man nāk smiekli. Pastāstu Fēlikssam: tā kā manā kontā ir garām palaists lidojums uz Austrāliju, šis notikums ir tīrie zemesrieksti. Taču Fēlikss teic, ka šodien manas vēlēšanās viņam būšot likums. Tā kā nevaru izšķirties starp jahtu un villu okeāna krastā, paziņoju, ka vēlos lielu krūzi kafijas.

Ķircinu Fēlikssu, ka viņš patiesībā ir izmainījis visu mana ceļojuma gaitu. Jau 5 minūtes bieži kaut ko koriģē, bet tagad es būšu veselas dienas attālumā no sākotnējās ieceres. Tas nozīmē, ka nonāksu plānotajās vietās citā laikā, satikšu citus cilvēkus. Aizraujoši!

Fēlikss apgalvo, ka katrā situācijā ir jāmeklē gaišās puses, un prasa, vai es esot pabijusi Tibidabo kalnā. Tā kā tādu vārdu dzirdu pirmo reizi, atbildu, ka neesmu. Tad viņš mani turp aizvedīšot ar moci. Nu lieliski! Sākumā aizbraucām “mājās”, nolieku lielo somu un tieku pie kārotās *americano* kafijas. Tad atkal kāpjām lejā. Aizejam līdz motorrolleram, paņemam ķiveres. Es jau taisos sēsties uz rollera, bet Fēlikss dodas citā virzienā. “Ejam, šitas ir skūteris, tas nav mocis.”

Okei, dodamies iekšā netālajā pazemes autostāvvietā. Fēlikss apstājas pie bezgala glauna agregāta – *Harley–Davidson*. Kad dampis tiek pielaists, man šķiet, ka stāvvietā apmetums sāk birt no sienām. Lecam zirgā un dodamies ārā no stāvvietas. Pie izbraukšanas barjeras nelielā reklāmas monitorā vizuļo uzraksts – *Nada es imposible* (Nekas nav neiespējams).

Tieši tā es šajā brīdī jūtos, kad, pārsniedzot visus trokšņa un ātruma limitus, lidojam pa Barselonas ielām. Tad pa serpentīnu uzducinām Tibidabo kalnā. Mazliet smieklīgs ir fakts, ka vakar visu rītu skatījos uz šo kalnu un gribēju tur nokļūt. Lūdzu! Tur ir baznīca ar Jēzus Kristus statuju uz jumta – viņš skatās uz pilsētu no augšas. Mēs arī. Es gribu nobildēt Fēlikss uz pilsētas fona. “Pagaidi, pagaidi! Uzlikšu hipstera brilles,” viņš saka. Tad ievēl vēderiņu, piepūš krūtis un izgrūž caur zobiem: “Bildē labi ātri, ilgi es šitā nenostāvēšu.”

Sabildējušies braucam lejup un dodamies uz citu kalnu, kas atrodas pilsētas otrā malā. Tad pošamies māju virzienā, jo tuvojas laiks, kad ieradīsies vēl viena kaučsērfere no ASV. Tomēr viņa vēl nav klāt, tāpēc mēs ejam iedzert kafiju. Es pati skaidrā spāņu valodā pasūtu izvēlēto kafijas veidu un daudzumu, kā arī bageti ar šķiņķi un kruasānu (mani spāņu valodas pasniedzēji Havis un Rauls ar mani lepotos). Kad apsēžamies un gaidām pasūtījumu, Fēlikss pašķielē manā virzienā un nosaka: “Tu taču lieliski runā spāniski.” Atzīstos viņam, ka spāniski orientējos tikai divās tēmās: kulinārijā un lamuvārdos. Kad šo pašu teicu kolēģes māsai Elīnai, viņa atzina: pašu galveno, kas nepieciešams, lai izdzīvotu Spānijā, es esot apguvusi.

Tad satiekam dāmu no ASV, un viņa ar Fēlikssu aizdodas pabraukāt pa pilsētu ar velosipēdiem. Man vēl pāris stundu jāpagaida līdz autobusam. Pirms brīža pārrunāt dažus jautājumus ar tēvu bija ieradies jaunākais Fēliksa dēls Santjago, kuram ir mazliet laika papļāpāt ar mani. Mēs spriežam par biznesu un pasaules kārtību. Arī Santjago pirms kāda laika ir pametis darbu un tagad meklē Ceļu. (Starp citu, viņš apliecināja, ka tēvs nekad nekavē, šī viņam esot pirmā reize dzīvē. Parasti viņš pat pie sporta kluba ierodoties pirms tā atvēršanas.) Sarunā par biznesu Santjago kā piemēru min kādu no zīmoliem. Es smeļoties saku, ka tieši vakar satiku cilvēku no šīs kompānijas. Kā viņu sauc? Antuāns, atbildu. Uzvārdu nezinu, bet parādu fotogrāfiju.

Kā tad, tas pats. Pirms kāda laika abi kopā trīs dienas braukājuši riņķī un filmējuši videomateriālu kompānijas vajadzībām. Milzīgā pasaule, kā parasti, izrādās maza. Santjago man stāsta par dzīves prioritātēm. Viņa prioritāte ir draudzene, ar kuru kopā esot kādus piecus gadus. “Ar pārtraukumu,” viņš atzīst. “Bet, kad sapratu, cik ļoti viņu mīlu, aizbraucu uz Ņujorku, spēlēju uz ģitāras romantiskas dziesmas, līdz, kā lai to angļiski pasaka, atkal iekaroju viņas sirdi.” Āāāoooh.

Tad Santjago dodas savās gaitās, un pēc brīža arī es sāku iet autoostas virzienā. Tur nonāku laikus un bez starpgadījumiem nokļūstu Pamplonā. Ir jau pavēls, pēc 21.00, tāpēc taisnā ceļā dodos pie sava namatēva Šaja. Viņš ir piekritis mani uzņemt, bet atvainojas, ka nevarēs man veltīt daudz laika, jo esmu uzradusies ļoti saspringtā darba periodā. Tomēr, kad ierodos, dzeram tēju un tērzējam kādu stundu. Šajs tikko ir sarakstījis grāmatu par apzinātību. Palūdzu manuskriptu, lai palasītu pirms miega, un, ja rīt nebūtu gara diena priekšā, tā arī neaizietu gulēt. Šī grāmata arī ir viens no Šaja aizņemtības iemesliem – līdz pirmdienai tā jānodod uz druku un jāiesniedz tēzes par to. Liekos uz auss un izguļos pēc pilnas programmas.

2013. gada 13. aprīlis

Ierašanās Santjago ceļa sākumpunktā – Senžanpjedeporā (*Saint-Jean-Pied-de-Port*)

No rīta Šajs man palīdz atrisināt transporta jautājumus. Lai arī internetā ir minēts, ka tagad esot ieviests tiešais autobusa reiss no Pamplonas uz Senžanpjedeporu, Šajs skaļi izsaka šaubas, kas iešāvušās prātā arī man, – tas kursē tikai karstākajā tūrisma sezonā. Zvans autoostai apstiprina bažas. Tātad man sākumā jābrauc ar autobusu uz Roncesvaljesu (*Roncesvalles*), pēc tam jāmeklē kolektīvais piligrimu taksis uz Senžanpjedeporu. Autobuss atiet četros pēcpusdienā, tāpēc es līdz diviem uzturos Šaja dzīvoklī – rakstu, atpūšos un krāmēju somu. Lielo mugursomu atstāšu šeit, ceļā došos ar mazo, Fēliksa aizdoto somu. Mani visvairāk uztrauc pirmā diena – kā tikšu pāri kalnu pārejai, tāpēc gribu soļot ar maksimāli mazu kravu.

Pulksten divos eju uz centru, mazliet uzmetu acis Pamplonai, tad dodos īstenot kādu senu iecerī. Jau labu laiku esmu visiem apnikusi ar savu vāvuļošanu, ka kādreiz nodzišu matus uz nullīti. Manuprāt, Santjago ceļa iesākums ir gaužām piemērots brīdis šāda plāna realizēšanai. Tagad vai nekad!

Atrodu vienīgo frizētavu, kas ir atvērta, un pajautāju, cik maksā matu nogriešana uz nullīti. 19 eiro. Dārgi. Drošības pēc pārjautāju, cik ilgu laiku tas prasīs, jo negribu turpināt transporta nokavēšanas tradīciju. 15 minūtes. Nošķendējos, ka par 15 minūšu darbu viņi grib tik daudz naudas, bet neko darīt. Un atlikt šo procedūru negribu, jo baidos, ka tad pārdomāšu.

Meitene aicina apsēsties krēslā un drošības pēc aizskrien pakonsultēties ar *Google*. Tad atnāk pie manis ar lapiņu, uz kuras ir rakstīts: “*Shave (Noskūt)?*” Jā, jā, es māju ar galvu un smaidu. Viņa spāniski nomurmina, ka negrib nonākt nepatīkamā situācijā. Vēlāk varot izrādīties, ka patiesībā es esmu gribējusi tikai mazliet aplīdzināt matu galus. Pirms ķeras pie darba, friziere jautā, vai es gribu iemūžināt šo procesu video. Saku – protams! Ak tāpēc bija tik dārgi jāmaksā – cenā iekļauti arī videopakalpojumi, nosmejos un iedodu citai frizierei fotoaparātu. Noskatīties matu skūšanu sarodas arī pārējie brīvie frizētavas darbinieki – katru dienu šitādas dullās pie viņiem vis neiegriežas. Sākumā friziere tiek galā ar lielāko matu daudzumu, un man uz galvas paliek aptuveni centimetru garš ezītis. “*Muy guapa (Ļoti smuka)*,” novērtē friziere, bet es neļaujos musināšanai un mudinu, lai paveic darbu līdz galam – tā, lai pakausis spīd un laistās. Viņa nopūšas, bet paklausīgi aiziet pēc skuvekļa un putām un nodzen matus uz nullīti. Otra friziere man spāniski velta tādu apzīmējumu, ko nesaprotu. “*Loca (Dulla)*,” es viņai bilstu. Šī aizskrien līdz *Google* un atnāk atpakaļ ar lapiņu, uz kuras ir rakstīts “*Brave (Drosmīga)*”. Tad bijīgi pieskaras veikumam un noķīkina, ka pakausis tagad esot tik maigs kā seja. Droši vien šeit nekad nav dzirdēts izteiciens par maza bērna dibenu. Pēc tam abas frizieres aizgūtnēm ņemas stāstīt par krēmiem un eļļām un galvas ādas kopšanu. Es tikai paklausīgi māju ar galvu, labi zinot, ka neko no tā visa nedarīšu. Pateikusies atvados no frizieres un līdzjutējiem un dodos ielās.

Sajūta ir jokaina. Vējš nekad nav pieskāries galvai tik tieši kā tagad, vismaz, cik spēju sevi atcerēties. Līdz autobusam palikušas

25 minūtes – laika ir tieši tik daudz, lai varētu iemūžināt jauno “fri-zūru”. Nolūkoju parciņā divus nesteidzīgus vīrus un vienam no viņiem vaicāju, vai viņš nevēlētos uz brīdi pārtapt par fotogrāfu. Viņš piekrit un vairākas reizes saknipsē mani visā krāšņumā.

Tad rāpjos autobusā un, gremodama spāņu zemenes, braucu uz Roncesvaljesu. Apkārt ir skaisti. Debesīs redzamas piecu lidmašīnu atstātas švīkas, kas aiziet tādā kā vēdeklīti: manās acīs tas, protams, ir Santjago ceļa simbols – gliemežvāks. Pamanu debesīs planējam ērgli un atceros vācu komiķi, kurš dikti priecājās, Santjago ceļa sākumā ieraugot piecus ērgļus. Pēc brīža saskatu vēl vienu, tad vēl. Nosmejos pie sevis, ka es arī būšu redzējusi vairākus ērgļus – tikai atsevišķi. Bet tad... izbraucam klajākā vietā, un tur debesīs riņķo ērgļu bars, tad vēl viens bars. Nezinu, cik viņu bija patiesībā, jo pie 20 man skaits sajuka.

Roncesvaljesā stāv tikai viens taksometrs – busiņš. Mūsu ir tieši tik daudz, lai visiem pietiktu vietas. Pie busiņa mani uzrunā kāda meitene, un mēs kopā iesēžamies aizmugurējā sēdeklī un visu ceļu neaizveram mutes. Hilarija ir no ASV, Sietlas, abas esam viena izlaiduma gada. Hilarija izskatās pēc mazliet samazinātas Džūlijas Robertsas – ir dzīvesprieka, aizrautības un sirsnības iemiesojums.

Kad nonākam galā un tiekam no busiņa ārā, attopamies, sekojot diviem vīriešiem, kuri labi runā spāniski. Viņi ir brāļi, arī no ASV – Sems ir no Ziemeļkarolīnas, bet Eds – no Teksasas. Kopā aizejam līdz vietai, kurā mums noprasa visus datus, pierēģistrē un izsniedz svētceļnieka pasi. Bez tās nevar dabūt naktsmītņi valsts albergēs jeb *refugio*. Katrā naktsmītņē (kā arī krogos, baznīcās un citās svarīgās vietās) pasē tiek iespiests zīmogs kā apliecinājums faktam, ka tu tur esi bijis. Pēdējos 100 km, lai būtu pilnīga pārlicība, ka tu tiešām tos esi nogājis kājām, un attiecīgi varētu saņemt oficiālu papīru par Santjago ceļa noiešanu, jāreģistrējas pat divas reizes dienā. Pasu izsniedzējs ar mums koķetē franciski un angļiski, mēs tikai smejam un esam lielā sajūsmā par visu apkārt notiekošo – feino vīreli, satiktajiem ceļabiedriem, senatnīgo Senžanpjedeporu un kaut kā jauna sākumu.

Lūdzam, lai mums palīdz izvēlēties nakšņošanas vietu, kurā mēs varētu palikt visi četri, un mums iesaka kādu albergi. Tajā mūs sagaida tipisks francūzis Ēriks. “Tā, sākumā nolieciet somas un apsēdieties!”

nokomandē Ēriks. Mēs bez ierunām paklausām. “Vai visi iesiet pa Santjago ceļu pirmo reizi?” Pamājam ar galvu un, kā šķiet, izskatāmies pēc jauniesaucamajiem vai pirmā kursa studentiem 1. septembrī. Tad Ēriks, kurš pats ir veicis šo ceļu (viņš lepnī norāda uz sertifikātu pie sienas), nolasa mums piecpadsmit minūšu garu lekciju par ceļu. Viņš iesaka nesoļot ar kādu kopā, ja tas kļūst apgrūtināts, bet bez ierunām iet tālāk vienam. “Jo šis ir jūsu un tikai jūsu Ceļš. Personiskais,” uzsver Ēriks. Viņš stāsta, ka, lai arī kādas grāmatas mēs būtu lasījuši par šo ceļu un kādas filmas redzējuši, šis būs mūsu Ceļš, katram ar savu individuālo pieredzi. Pašlaik ir sajūta, ka viss, kas jau noticis līdz šim, ir vēl interesantāks nekā grāmatās aprakstītais.

Tad viņš pievēršas mūsu inventāram. Mana mazā soma saņem uzslavu, Hilarijas – apmierinošu vērtējumu, bet Eda soma tiek nokritizēta kā pārāk liela. “*Everything is big in Texas* (Teksasā viss ir liels),” Eds atbild ar klasisku frāzi.

Pēc tam mums tiek izrādīta virtuve, un tad katrs tiekam pie savas gulvietas. Vēl ir gaišs, tāpēc izmantojam pāris stundu, lai pastaigātos pa vakara saules pielieto Senžanpjedeporu. Tad dodamies atpakaļ uz alberģi vakariņot. Paēdam sātiģi, paklausāmies, kā ģitāras pavadījumā tautasdziesmas izpilda trīs svētceļnieki no Grieķijas. Tā kā Ceļš vēl nav sācies, malkoju sarkanvīnu, no kura domās atvados uz 40 dienām. Brīnišķīgs, brīnišķīgs vakars. “Ziniet ko, es nevaru iedomāties labāku sākumu – šo pilsētu, naktsmītņi, vakariņas un jūs visus,” drusku aizkustināts nosaka Sems. Es viņam no sirds piekrišu.

2013. gada 14. aprīlis

**1. diena. Senžanpjedepora (Saint-Jean-Pied-de-Port)-
Roncesvaljesa (Roncesvalles)**

Pa Napoleona ceļu pāri Pirenejiem

Esam augšā pirms 7.00, iekožam vieglas brokastis un dodamies ceļā. Pirmie aiziet brāļi, mēs ar Hilariju sekojam pēc minūtēm desmit. Vakar visiem teicu, lai tas, kurš šodien nonāks galamērķī pirmais, arī

man aizsit gultu, jo esmu pārliecināta, ka galā nokļūšu pēdējā. Arī pārējie apgalvoja, ka noteikti nebūs tie, kas ieradīsies pirmie.

Izejot no alberģes, ceļš uzreiz sāk vīties kalnā. Jau pēc pirmajiem 100 metriem esmu aizsūsusies, tāpēc saku Hilarijai, ka tiekamies vakarā Roncesvaljesā (cerams). Viņa aizdipina uz priekšu, es pamazītiņām sekoju. Pirenejus šķērsojam pa Napoleona ceļu – grūtāko un stāvāko no diviem maršrutiem, pa kuriem var nokļūt Roncesvaljesā. Bet, kā runā, arī skaistāko. Šajā ceļa posmā galu esot dabūjis ne viens vien svētceļnieks. Pēdējais nosities kāds karstgalvis no Brazīlijas, tas noticis pirms nieka trim nedēļām. Oficiāli Napoleona ceļš ir atvērts tikai pirms divām dienām. Tas ir vēl viens lielisks iemesls, lai dotos tieši pa to.

Lēnām klunkurēju uz priekšu, bet, tā kā ceļš vijas serpentīnā, Hilarijas apņēmīgo soļošanu redzu vēl kādu stundu, un tad viņa izgaist manam skatienam. Atpūšos, soļoju, atpūšos, soļoju. Domāju, ka visi mani jaunie paziņas jau sen ir gabalā, tāpēc ne bez pārsteiguma aiz kāda likuma ieraugu piesēdušus abus brāļus, kuri arī izskatās gana nomocījušies. “*Everything is flat in Texas* (Teksasā viss ir plakans),” paskaidro Eds. Hilarija gan esot tālu priekšā, viņi mani informē. Pakāpjos vēl desmit metrus, un aiz nākamā likuma stāv Hilarija. Viņa pļāpā ar kādu francūzi un viņa suni – trīskrāsaino Pinčo, kas pienes klāt akmentiņus un ir bezgala priecīgs, ja kāds tos aizmet prom. Es gan teiktu, ka viņi drīzāk spēlē mēmo šovu, jo Hilarija runā tikai angļiski, bet vīrietis – franciski un mazliet spāniski. Taču abi izskatās laimīgi un apmierināti.

Es turpinu ceļu, un pēc maza gabaliņa ceļabiedri mani atkal apdzen, bet tad saskrienamies ceļmalas krodziņā – kalnā kāpēju pirmajā oāzē. Tur apstājas faktiski visi, lai palutinātu sevi ar kafiju, alu, limonādi vai kādu našķi. Malkojam dzērienus un piedāvājam cits citam savu mantību – riekstus, sauļošanās krēmu, plāksterus –, ņemiet, ņemiet, man būs mazāk jānes.

Mūs vieno dažādas sīkas nianšes. Visi esam brieduši Santjago ceļam divus gadus, visi plānojam vienā setā aiziet līdz galam, visi par šo procesu blogojam. Cik var noprast, mēs ar Hilariju esam švilpastes ceļotājas, bet brāļi iet Ceļu vairāk ar kristīgu ievirzi.

Ieturējušies turpinām ceļu, rāpjosies arvien augstāk un augstāk. Man nepatīk, kā jūtas manas kājas. Esmu saslavējusi savus zābakus

kā labākos pasaulē (esmu ar tiem nostaigājusi pusgadu un izceļojusies pēc pilnas programmas), bet šobrīd jūtu, ka ap mani pirkstiem un papēžiem norisinās nelabi procesi. Kad Fēlikss man stingri pie-teica paņemt līdzī Compeed plāksterus – tie ir jaunākais un labākais, kas mūsdienās ir izdomāts pret tulznām (ja kas, šeit visiem līdzī ir visādu izmēru Compeed), – sacīju, ka diez vai kas tāds mani skars, jo apavi ir kārtīgi pārbaudīti. Fēlikss tikai nogrozīja galvu un izteica savu pieņēmumu, ka noiet aptuveni 800 km pilnīgi bez tulznām neesot iespējams. Un tagad pēc dažu stundu kāpšanas man jau sāk veidoties tulznas. Nekas cits neatliek kā uzlīmēt uz labā papēža aizmugures pirmo Compeed un doties tālāk. Vispār palīdz.

Kādu brīdi soļoju kopā ar brāļiem, izrādās, ka mums ir diezgan līdzīgs iešanas ritms. Hilarija ir te šur, te tur, bet, tuvojoties virsotnēm, atkal ejam visi kopā. Šajā ceļa posmā lielākā izklaide ir vējš, kas pūš neparasti spēcīgi. Viena no pirmajām brāzmām pārsteidz Edu nesa-gatavotu un nogāž no kājām. Labi, ka viņš gāja pa ceļmalas zāli, nevis asfaltu. Savukārt es smejos, ka būt lielam un pasmagam cilvēkam dažreiz ir visai izdevīgi – mani nav tik viegli aizpūst. Paejam garām kādam vīram gados, kurš knapi kustas uz priekšu. Tomēr pat viņam ir gana spēka, lai pārsplautu pār lūpām vēlējumu “*Buen Camino!*”.

Tā nu mēs, ik pa laikam šķiroties un satiekoties, esam tikuši līdz pašai kalnu korei, kas ir klāta ar sniegu. Man patīk brist pa sniegu. Te tas nav tik dziļš, lai būtu jābaidās no iekrišanas vai iestigšanas. Tā ir tāda skaista un mīksta pabradāšana pa sniegotām takām ar atvērtu muti un objektīvu, tverot skatus, kas ir netverami. Man pa priekšu soļo pāritis gados, kas lāgiem atskatās atpakaļ un pārliecinās, ka es joprojām eju uz divām kājām, nevis uz visām četrām. Tā te uz ceļa ir pieņemts – citam citu mazliet pieskatīt.

Kad sniega vaļņi ir pievārēti, aiz likuma ieraugu, ka mani ceļa-biedri sēž kā brieži saulītē un atpūšas. Zemāk ielejā jau ir redzama Roncesvaljesa. Nu man top pavisam priecīgs prāts – trakā kāpšana ir galā, esmu dzīva un vesela un vēl nav pat pusnakts. Lēnām raušamies lejup, bet tad es visus apstādinu un izvelku sākumpunktā iedoto karti. Saku, ka man šī vieta izskatās pēc tās, par kuru mūs brīdināja, lai nekāpjām lejā caur mežu, bet gan nogriežamies pa taku, kas ved gar ieleju. Salīdzinājuši reālo skatu ar fotogrāfiju kartē, visi man piekrīt.

Pasvilpjam un pasaucam atpakaļ vēl pāris soļotāju, kuri jau ir sākuši kāpt lejup pa meža taku. Gan jau viņi tāpat nonāktu galā, bet pēc šodienas kāpiena kājas visiem ir samocītas. Tad nu mundrā noskaņojumā cilpojam lejup – mēs ar Hilariju pa priekšu, brāļi mazliet iepakaļ. Neilgi pirms galamērķa mums pievienojas austrietis Manuels, kuru jau bijām sastapuši gan iepriekšējā naktsmītnē, gan uz ceļa. Kad ieraugām Roncesvaljesas klosteri – mūsu naktsmājas –, satiekam arī knapi kustošo vīru, kurš brīnumainā kārtā nonācis galā vēl pirms mums.

Tā nu iznāk, ka nevienam nav jāpiesaka gulta kādam citam – visi ierodamies faktiski vienlaikus. Šeit gultas tiek iedalītas ierašanās kārtībā, un gulēšana ir paredzēta tādos kā kubos pa četri. Es tieku vienā kubā ar Hilariju, austrieti Manuelu un lēno vīru – vācieti Franku. Pašlaik ir pieci pēcpusdienā, ceļā esam pavadījuši astoņas stundas.

Mirkli atpūšos, tad saņemos iešanai uz dušu un... izdaru kaut ko pavisam muļķīgu. Tā kā ir pierasts vakarā visus plāksterus noplēst, knibinu nost arī savu *Compeed*. Un, protams, noknibinu – tiesa, kopā ar krietnu ādas sloksni, kā rezultātā uz papēža rēgojas liels jēlums. Skatos uz to un domāju par nieka atlikušajiem 750 km, un garastāvoklis pēkšņi nokrītas līdz sēžamvietai.

Basām kājām nosteberēju uz pirmo stāvu un iegādājos iešļūcenes. Neesmu priecīga par jaunu mantu (būs vairāk jāstiepj), bet citādi šovakar nevaru pārvietoties. Atmetu domu par jogu, jo pārgurums ir pamatīgs, arī ideja par *Sat kriju*, kura ietilpst manā iedomātajā vingrojumu kompleksā, šobrīd neiejūsmina, jo, to pildot, ir jāsēž uz papēžiem – tieši uz tās vietas, kur izveidojies milzīgais jēlums. Īdzīgā noskaņojumā aizvelkos līdz misei, kas sākas sešos vakarā. Nevarētu teikt, ka spāņu valodā sacītie mācītāja vārdi mani dikti mierinātu. Mācītājs gan ir smuks – izskatās pēc Soprano ģimenes tēva, tikai mazliet tievāks.

Tiek sveicināti svētceļnieki, sākumā uzskaitot tās Eiropas valstis, no kurām kāds šodien piedalās misē, – Austrija, Vācija, Itālija, Francija, Ungārija, Latvija un citas. Tad tiek nosauktas tālās valstis citos kontinentos – Japāna, Dienvidkoreja, Kanāda, ASV, Austrālija utt. Kā pēdējās tiek minētas visas Spānijas provinces. Brīdī, kad tiek nosaukta Latvija, blakus stāvošie amerikāņu brāļi smaida un miedz man ar aci. Man gan negribas smaidīt, jo nāk raudiens. Mazliet no aizkustinājuma,

mazliet no sāpošās kājas un dusmām par savu neapdomīgo rīcību, bet galvenokārt no nežēlīgā pārguruma. Uz mises beigām brāļi mani aizbīda līdz altārim, kur svētceļnieku baram tiek dota svētība un vecs spāņu onka norunā dažus uzmundrinājuma vārdus angļiski, taču var just, ka viņš pats nesaprot, ko saka.

Mise beidzas 19.00, un manā vēderā jau labu laiku gaudo vilks. Esmu lūgusi Frankam rezervēt man vakariņu vietu vienā no šejienes diviem krogiem. Kamēr pētu, kurš krogs būs īstais, mani pārķer Hilarija. Mūsu guļamkubs arī veido savu vakariņu galdiņu.

Izklāstām, ar ko katrs nodarbojamies. Hilarijas stāstu dzirdu jau trešo reizi – viņai ir ģimenes bizness, viņa sniedz konsultācijas par mazā biznesa uzsākšanu un, lai saglabātu dzīves līdzsvaru, dažas dienas nedēļā strādā par bārmeni. Manuels ir datu analītiķis bankā, bet Franks – policijas korupcijas apkarošanas virsnieks (!). Izrādās, ka Franks šo ceļu jau ir nogājis pirms diviem gadiem, tāpēc viņš kalpo mums kā lieliska informācijas krātuve par to, kuri ir labākie bāri, kur labāk palikt pa nakti, kuri posmi ir vieglāki, kuri – grūtāki. Jā, grūtākais posms esot šodien aiz muguras, apstiprina arī Franks.

Kamēr gaidām vakariņas, Hilarija izvelk no kabatas gliemezi un stāsta, ka atradusi to šodien uz ceļa un paņēmusi līdzī. “Es ceru, ka viņš nav dzīvs,” saka Hilarija. Es apgriežu gliemezi otrādi. “Protams, viņš ir dzīvs. Vismaz bija, kad tu to paņēmi. Tiec no viņa ātri vaļā. Ja gribi šitādus, atbrauc vasarā uz manu dārzu, vēl labāk – uz mammas dārzu, tur tu spaini varēsi savākt. Mēs šitādiem mācām lidot, peldēt un tamlīdzīgas prasmes, jo šie nešķīsteņi apēd visus salātus, skābenes, kāpostus un citas gardas lapas, kuras, kā sagadījies, garšo mums pašiem,” vienā elpas vilcienā nolasu Hilarijai īso lekciju par gliemežiem, un viņa apsola pie pirmās izdevības tikt no tā vaļā.

Vakariņās no *pilgrim's menu* (ēdienkartes jeb speciālā piedāvājuma svētceļniekiem) visi esam pasūtījuši pastu, cūkgaļu un saldo (tas gan izrādās jogurta trauciņš). Kārtīgi pieēdušies, dodamies uz savu kubu. Jāpiebilst, ka šī ir izcila alberģe, tik tikko izremontēta. Gultas, dušas, visas telpas – augstākajā līmenī. Un arī diezgan ātrs *Wi-Fi*. To nu es nelaižu garām un, par spīti nogurumam, mazliet pirms miega parakstu. Desmitos vakarā visi darbi jāmet pie malas, jo kolektīvi tiek izdzēstas gaismas un alberģē iestājas naktsmiers.